

Втурнала се машехата вж-
щи, разфучала се, закрещѣла:

— Какво си се сгушилъ край
огъня, Кокичко? Оставилъ си
вратника отворенъ, измъкнала
се е кравата. Върви да я ди-
ришъ! Да не се връщашъ, ако
не я намѣришъ!...

Малкиятъ Кокичко тъй мно-
го билъ напласенъ отъ злата
си машеха, че тозчасъ скок-
налъ на крака, нахлупилъ шап-
ката си и хукналъ навънъ. Кж-
щата имъ, низка и бедна, била
на горния край на селото. Де-
белъ снѣгъ покривалъ полето.
Тръгналъ Кокичко по диритѣ
на кравата. Тукъ я търсѣлъ,
тамъ я търсѣлъ, извървѣлъ по-
лето. Дошелъ до гората, навлѣ-
зълъ въ нея. Луталъ се отъ
долъ въ долъ, уморилъ се, но
кравата не намѣрилъ. Зимни-
ятъ день превалилъ. Спустна-
ла се мразовита гжста мъгла.
Заплакалъ отъ страхъ и мжка
Кокичко. Кжде вече да върви,
кжде да почине, кжде да се

дѣне? Седналъ подъ единъ
храстъ, свилъ се, сънъ го на-
легналъ, студъ го сковалъ.

Въ това време минавалъ презъ
гората свети Атанасъ. Отивалъ
при Господа да го моли да
дигне снѣговетъ и ледоветъ.

Той билъ наметналъ три дъл-
ги, дебели и тежки кожуси. Под-
пиралъ се на златната си па-
терица. Съ мжка се възкачвалъ
нагоре.

Изпотенъ и изморенъ, свети
Атанасъ се спрѣлъ да почине
подъ едно дърво, а то било
дрѣново. Като видѣлъ, че пжп-
китѣ му били много набѣбнали,
откъсналъ едно клонче.

— Ще го нося на Господа,
да види, че всичко се готви за
животъ. Ще трѣбва да бързамъ,
та да му кажа да пуска слън-
цето сутринъ по-рано и да го
прибира вечеръ по-късно.

Тъкмо това си мислѣлъ, све-
ти Атанасъ чулъ наблизу тъ-
нъкъ гласъ като на звънче:

— Мамо, мамо, мамо!...